

μή που ξεφρανόστηκε κάτω από τα ψηλά κυπαρίσσια.

Πόσο γλυκιά ήταν η αγάπη, που σαν ένα ολόδροσο λουλούδι ζωής, είχε ανάψει τώρα σιμά στα μνήματα μέσ' στην καρδιά της Καίτης και του αγνόστου νέου! Τι ορφάνες στιγμές πέρασαν κοντά στους τάφους! Ένα γλυκό μυστήριο τους περιβάλλε και τους δύο. Η Καίτη δεν τού έλεγε το αληθινό όνομά της και δεν τού ελέγχετε ποτέ να τη συνάδερμη ως την κατοικία της...

Αυτός πάλι δεν της είχε πει, παρά το μικρό του όνομα, θέλοντας, καθώς έλεγε, περιφρονώντας την, να την εκδιχθή που δεν τού έδειχνε τέλεια ήπιεστος...

Η Καίτη προαφθανόταν, ότι η εύτυχία της δεν υπορούσε παρά να είναι παρθεσία. Άρα, η γρήγορα, και καταλάβαινε ο φίλος της ποιά είχε, θα το μάθαινε τέλος και τότε...

Τι αυτό η φτώχη νέα, κάθε πρωί που ξενιεύσε, παρακαλούσε το Θεό: «Άχ, αν μη μάθη τίποτε και σήμερα! Άχ μη τού πουν τίποτε! Άχ μη ρωτήση κανένα για μένα...»

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Στην άπομειρη γωνιά του νεκροταφείου ο τάφος του φονιά έκανε τώρα αστόλιστος, χωρίς λουλούδια...

— Σιχώρησέ με, μητέρα μου, έλεγε η Καίτη. Θά ξενιάρθω σε λίγο... Λέ θα βαστάξη πολύ άσώμα η εύτυχία μου...

Η μητέρα της, βλέποντάς την αλλοιωτική τώρα, δεν υπορούσε να μαντέρη τι συνέβαινε... Έτσι η φτώχη γυναίκα μη-ποις αγαθήση χωριά μέρα η κόρη της, γιατί ήξερε ότι το ασήμα της κόρης τού φονιά θα έκανε χωρίς αντίπαλο...

— Τι έχεις, Καίτη μου, τή ρωτήσε μια μέρα. Μού φανεται πως κάτι μου κρυβαίς...

Η Καίτη την απάλλασε και τή φίλησε.

— Δεν έχω τίποτα, μητέρα μου. Μά να, έτσι..., κάποια άχτιδα ήνω έχω μετ' μέσα στην καρδιά μου και φοβάμαι μήπως φέρη πάλι...

Η μητέρα της, έλετα άπ' την άπάντησή αυτή, άρχισε να άναρωσιάζει: «Μήπως αυτή η άχτιδα είναι η αγάπη;»

Μά σε λίγο σείχτηκε: «Και ποιάς θ' αγαπήση την κόρη τού φονιά;»

— Τελίως, είτε ένα βράδι ο αγαπημένος της στην Καίτη, μέσα στο νεκροταφείο που είχαν και πάλι συναντηθεί, άπόψε θα μού πηξ το αληθινό σου όνομα και θα σου πω κι' έχω το δικό μου. Γιατί δεν μπορώ πια να ήχω χωρίς έσένα. Πρόκει να παντρευτούμε.

Η Καίτη, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, εφόρει σέβασμη. Κάθισε τρέμοντας έπάνω σ' ένα μνήμα.

Μά άπόφασε να κρηγή την ταρωχή της και να πη:

— Καλά, αγαπημένε μου, λέξ μου πρώτα έσύ ποιάς είσαι...

— Είμαι, είτε ο νέος, ο Άνδρέας Νεμάν. Έλεια από μικρό παιδί στο Παρίσι, άπου σπουδάξω.

Η Καίτη για μια στιγμή έβλεπε άσάλευτη. Ύστερα στέναξε πολύ βαθιά και το κεφάλι της έγειρε κατάχλωμο στο στήθος της.

— Λοπόν, είτε πάλι ο Άνδρέας, λέξ μου κι' έσύ ποιά είσαι. Έλα, λοιπόν, μίλησε. Γιατί μένει έχω άγνώμη; Φάναυον πια τα μυστήρια και οι ρομαντισμοί. Άλοχη θέλω νάρθω μαζί σου στις διαξ σου. Κι' αν θέλεις να πεθώξθς ότι σου όμοσιόξ έλάνω στο μνήμα τού πατέρα μου, ότι σ' αγαπώ και σε θέλω για γυναίκα μου. Έχθό-μουν έχω για να προσευχηθώ στον τάφο του. Άχ, τόν καλέ-μω τόν πατέρα μου!... Τόν έχω σιωπώσι αυτός ο κολοσώπος ο Ρικέν. Άσούς, Καίτη; Γιατί δέ

ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

(Του ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)

1

Έβλεπα ένα όνειρο, πώς έτοξα στο δρόμο κι' έτρεχε γρήγορα πολύ κι' είχα φτερά στον ώμο. Ό όρος είχε σίδερα στα πόδια του μελεγμένα κι' όμοξ υ' όλα τα σίδερα με προφτανεν έμένα. Τι γάνα τάχα τ' όνειρο; Νά πως το έξηγώ: πώς άπ' τους τόσους έρωτες που έμπεξα έχω θε να ξεγύρω πρόγραμμα και θα γλυτρώσω όφισσα, άλλ' άπ' αυτών τόν τορνώ ποτέ δεν θα γλυτώσω.

2

Είνε τα δύο μηλίγγια που τούχεξ (Λευκές γεμάτα και τα μαλλά μου άσπρίσανε κι' έβγάνανε τα νεύατα κι' άπ' τή γλυκειά μου τή ζωή (Άγες ήμέρες έχω, κι' αυτό σιγά τα μάτια μου με τούξανα τα βόρχω. Γιατί τόν Άδη άχλωνα να τόν φάσωσι πια κι' είτε αυτόξ ο δρόμος μου πολύ (ζωωτοπά κι' όλο βαθιά τηγνάνει κι' όποιος κατέθη μά φασά, ποτέ δεν άνεβαινει.

3

Κέρατα έδοσε ο Θεός για δόνα- (α στα πόδια, νύχια πλατιά στ' άλόγατα για (νάχνανε στα πόδια, γλωσσοσπίνη στους λαφούς και (δόντια στα λουτάρια και το κολύβι έδοσε στήξ δά- (λασσαξ τα φάρια και τις φτερούγγες στα πολλά, (στον άντρα κάθε γνώσι, μα στη γυναίκα έπτερα δεν είχε τι να δώση. Δίνει λοιπόν την άωρηρία κοντά (α της να γίνη, ότου νικά το σίδερο και τή φω- (τιά τή σβύνει.

4

Δέν η γυναίκαξ: — Παινή, πώς (ή έρασες στοχάσου και κούτα στον καθρέφτη σου πώς (πέγτων τα μαλλά σου. — Δεν ξέρω αν πέφτων τα μαλ- (λιά, τούτο μονάχα ξέρω πώς η γλυκάδες πρόποινε καλό- (τερα στο γέρο.

5

Πώς ήθελα να πέθαινα! Τούτο (γυρεθώ μόνο, γιατί άπ' τους τόσους πόνοξ μου (άλλοιώς πια δεν γλυτώνω.

Ό Αύτοσχέδιος Κιθαρωδάξ (Τού Ζ. Σέρεπερυ)

ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

1

Έλα, Άφροδίτη στις χωρές, στα τόσα πανηγύρια και μέσ' σε τούτα τα χροιά και λήουσα ποτήρια χύνε ολόδροσο χρασί πούνα γλυκό στα χείλη και κέρα αιτούξ τους φίλοξ μου ποίνα δικό σου αίλι.

2

Μάνα, να ήφάνω δεν μπορώ στον άργαλειό στο σπίτι, γιατί άλλον πόθον μ' άναφεν η ώ- (μορφη Άφροδίτη.

Μετάφρ. Ι. ΠΟΛΕΜΗ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!
Η πιό σπαρχιτική, ή πιό άνατριχιαστική, αλλά και πιό παθητική ιστορία έρωτες, που θα τήν διαβάσετε με βουρκω- μένα τα μάτια.

μιάξ; Γιατί σάβεις έτσι; Ά- ζούξ; Μά η Καίτη Ραξέν δεν άκου- γε τίποτα. Ήταν νεκρή πια!...